

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: السون کانسپیون پرز
فرستنده: عثمان حیدری
۱۳ جنوری ۲۰۲۰

السون کانسپیون پرز

دوباره حماقت نکنید، مشکل واقعی امپریالیسم امریکاست!

منطقه جغرافیائی موسوم به خاورمیانه، که ۶۰ درصد ذخایر نفت جهان در آنجا متمرکز است، براساس گزارش‌ها، در پی سلطه ژئوپلیتیک ایالات متحده در منطقه، دستخوش تغییر بوده است. در سوریه و یمن، بین ۷۰ تا ۸۰ درصد جمعیت به کمک بشردوستانه وابسته اند، این در عراق حدود ۳۰ درصد، و در لیبیا ۲۰ درصد است. این ملموس‌ترین نتیجه ژئوپولتیک است که مخارج مشترک آن جنگ و سردمدار اصلی آن ایالات متحده است.

سایت کارزار «جنگ را متوقف کنید» در روز ۶ جنوری ۲۰۲۰، نوشتار «دوباره حماقت نکنید، مشکل واقعی ترمپ است» را خطاب به رهبران کشورهای عضو اتحادیه اروپائی منتشر کرد.^۱
با توجه به بیانه‌ها و تبلیغات «چپ»‌های حقوق بشری ایران در باره ترور سردار سلیمانی^۲، «چپ»‌هایی که طی دو دهه گذشته در عمل و به گواهی موضع‌گیری‌هایشان پیرامون فلسطین، افغانستان، عراق، لیبیا، سوریه، یمن و ایران،

بخشی از عقبه و پیاده‌نظام «امپریالیسم بشردوستانه» بوده اند، می‌توان عنوان نوشتار «جنگ را متوقف کنید» را خطاب به آن تکرار کرد و گفت: «دوباره حماقت نکنید، مشکل واقعی امپریالیسم امریکاست!»

۱- «دوباره حماقت نکنید، مشکل واقعی ترمپ است»

۲- بیانات برخی «سبز» ها و «چپ» ها درباره ترور سلیمانی

جنگ به مثابه مخرج مشترک

منطقه جغرافیائی موسوم به خاورمیانه، که ۶۰ درصد ذخایر نفت جهان در آنجا متمرکز است، براساس گزارش‌ها، در پی سلطه ژئوپلیتیک ایالات متحده در منطقه، دستخوش تغییر بوده است. امروز، شنیدن درباره درگیری در خاورمیانه غیرعادی نیست، به ویژه هنگامی که صحبت از جنگ در سوریه یا عراق است، زمانی که پوشش خبری درباره ملت‌های شمال آفریقا یا آسیا است. به نظر من، توضیح این‌را باید در مخرج مشترک این ژئوپلیتیک، یعنی در نقش ایالات متحده، جست. تازه‌ترین اقدام جنگی و بی‌ثبات کردن واشنگتن- اعلام انتقال سفارت ایالات متحده در اسرائیل به بیت‌المقدس به وسیله دونالد ترمپ- بخشی از تاریخ طولانی است که با دادن سرزمین فلسطین به قربانیان یهودی جنگ جهانی دوم آغاز شد. با آن، توسعه‌طلبی صهیونیستی- که امروز در هزاران هزار کوچک‌دهیده می‌شود- آغاز شد و تشنج‌ها را تشدید نمود و امکان صلح بین فلسطینی‌ها و اسرائیلی‌ها را از بین برد. ایالات متحده از همان آغاز از اسرائیل حمایت کرده و تسلیحات نظامی به آن داده است. اعلان توهین‌آمیز ترمپ یکی از بزرگ‌ترین سیلی‌ها به صورت جامعه بین‌المللی در سال ۲۰۱۷ بود. پس از آن‌که ملل متحد آن تصمیم را محکوم نمود، ترمپ به تهدید متوسل شد و گفت کمک به کشورهائی را که علیه آن رأی داده‌اند قطع خواهد کرد. ترمپ با کاهش چشمگیر تأمین بودجه خود ملل متحد آغاز کرد.

سوریه ویران، عراق تکه‌تکه

ملت سوریه در طی شش سال گذشته بدترین جنگ را در منطقه متحمل شده است و عراق همچنان از تکه‌تکه شدن که حمله و اشغال به وسیله ایالات متحده موجب آن شد، رنج می‌برد. ده‌ها هزار مزدور خارجی، عمدتاً از اروپا، تروریست‌های منطقه که از خارج تأمین مالی می‌شوند، و گروه‌هائی که بر اساس جناح‌های قومی تشکیل شده اند، همگی با یک مخرج مشترک، یعنی ایالات متحده، در این ویرانگری شرکت دارند. به اصطلاح ائتلاف بین‌المللی به سرکردگی واشنگتن، از سال ۲۰۱۴ قلمرو سوریه را- بدون اجازه مقامات کشور- با دست‌آویز شکست دادن تروریست‌های «دولت اسلامی»، بمباران کرده است. اما، این اقدامات در اکثر موارد مستقیماً مواضع ارتش سوریه و تأسیسات غیرنظامی، شامل خانه‌ها، بیمارستان‌ها، کلیساها، و غیره را هدف قرار داده است. در این بستر، دولت بشار الاسد برای از بین بردن تروریست‌ها از روسیه تقاضای کمک نظامی نمود. نیروی هوائی روسیه در سپتامبر ۲۰۱۵ در منطقه مستقر شد، و تا دسامبر ۲۰۱۷، همراه با نیروهای محلی ارتش سوریه، توانست تقریباً کل کشور را از حضور تروریست‌های مسلح پاکسازی نماید. بنا به گزارش «افه» [خبرگزاری بین‌المللی اسپانیائی]، سوریه در این جنگ خونین علیه تروریسم و حامیان آن، ۶۷ درصد تولید ناخالص داخلی خود را سرمایه‌گذاری کرده است.

از آغاز درگیری در سال ۲۰۱۱، حداقل ۳۶۴۶۱۲ نفر کشته، و بیش از ۵,۹ میلیون سوری مجبور به مهاجرت و زندگی به مثابه آواره در کشورهای دیگر شده اند.

عراق نیز یک سال نبرد علیه تروریسم «دولت اسلامی» را، که در قلمرو آن ظهور کرد، تجربه کرده است. امروز، ویرانی که تروریست‌ها موجب آن شدند به ویرانی‌هایی افزوده شده که بمباران‌های ایالات متحده و ناتو پیش از آن موجب شدند و هرگز بازسازی نشدند. برای عراقی‌ها، سال ۲۰۱۷ در بحبوحه ویرانی و غیرقابل حکمرانی بودن کشور و با درگیری‌ها بین جناح‌های متخاصم به پایان رسید. بیش از یک میلیون عراقی کشته شده اند و ثروت میراث فرهنگی آن نابود شده است.

لیبی، آیا وجود دارد یا نه؟

منابع بسیاری امروز به لیبیا به مثابه یک «دولت ناکام» اشاره می‌کنند و برخی دیگر کلاً اصل وجود این کشور شمال آفریقا را انکار می‌کنند. بسیاری از رسانه‌های خبری، از لیبیا فقط در اشاره به مهاجرت صدها هزار آواره آفریقائی که به مقصد اروپا در مسیر بحیره مدیترانه از آن عبور می‌نمایند، نام می‌برند. هزاران نفر در این تلاش جان خود را از دست می‌دهند.

امروز، شاخص‌های توسعه انسانی لیبیا، که یک دهه پیش توسعه‌یافته‌ترین کشور آفریقا بود، حقیقتاً زنده است. براساس یک گزارش مطبوعاتی، لیبیا پس از ۷ سال جنگ، عملاً همه زیرساخت‌های خود را از دست داده است، هرج و مرج ناشی از نبود اتوریتته، جمعیت را به یافتن ابزار برای بقای خود، مجبور کرده است. خدمات اساسی مانند تأمین آب وجود ندارد، تا جایی که مردم مجبور اند در کشوری که سومین سفره آبی بزرگ جهان را دارد در جست‌وجوی لوله‌های قدیمی آب، آسفالت خیابان‌هایی را که جنگ نابود نکرده است، حفر نمایند. در عین حال، تجارت قاچاق انسان ملت را فراگرفته است، و شیوه‌های ممانعت از رسیدن گرسنگان و آوارگان جنگ‌های طایفه‌ای به کشورهای اروپائی، به مثابه نابودکننده زندگی و حرمت صدها هزار انسانی که امروز خود را در کشور محبوس می‌بینند و در جست‌وجوی یک راه برون رفت هستند، از جانب جامعه بین‌المللی محکوم شده است. لازم به یادآوری است که لیبیا، پس از آن‌که ایالات متحده تصمیم گرفت رئیس‌جمهور معمر قذافی را سرنگون کند و پس از بمباران ناتو و کشتار دهشتناک متعاقب آن، شاهد یک پاکسازی نژادی و قومی بی‌سابقه بود. حدود ۵۵ درصد مردم لیبیا مجبور شده اند از کشور خود به مقصد کشورهای همسایه فرار کنند.

طبق داده‌های ملل متحد، ۶۵ درصد بیمارستان‌های کشور تعطیل‌اند، و دینار (پول محلی) سقوط کرده و تولید نفت از ۱,۹ میلیون بشکه در روز به فقط ۲۵۰ هزار بشکه کاهش یافته است.

افغانستان فقیرتر

برای بررسی البته مختصر، وضعیت در افغانستان باید توجه داشت که این ملت آسیائی امروز از ۱۶ سال پیش که سربازان ایالات متحده به آن حمله کردند، بسیار فقیرتر است. افغانستان همچنین بی‌ثبات‌تر، غیرقابل حکمرانی‌تر، و خشونت‌زده‌تر است. نه گروه‌های تروریستی ریشه‌کن شده اند و نه کشور ساخته شده است. هفته‌ای نیست که بدون حمله، عمدتاً به سربازان امریکائی مستقر در آنجا، یا علیه نظامیان افغانی آموزش‌دیده به وسیله آن‌ها، سپری شود.

رئیس‌جمهور ایالات متحده می‌خواهد با اعزام ۶۰۰۰ سرباز بیشتر به افغانستان، این وضعیت را تغییر دهد. طی ۱۵ سال جنگ در افغانستان، واشنگتن ده‌ها هزار سرباز و افسر، تجهیزات جنگی مدرن و همه نوع سرویس‌های اطلاعاتی را به افغانستان فرستاده است. اما هیچ سرمایه‌گذاری برای تخفیف وضعیت مرم فقرزده افغانستان نکرده است. پنتاگون ۸۲۸ میلیارد دلار خرج کرده است، و بیش از ۲۰۰۰ سرباز امریکائی کشته و ۲۰۰۰۰ نفر از آن‌ها زخمی شده اند.

یمن: بمب و گرسنگی

یمن یکی از فقیرترین ملت‌ها در کل خاورمیانه است و قربانی رقابت بین گروه‌های قومی گوناگون شده است. به علاوه، عربستان سعودی در جنگ درگیر است و حملات هوایی علیه کشور عادی است. در نتیجه جنگ بین جناح‌های رقیب و اقدامات جنگی خارجی، در پایان سال ۲۰۱۷، ۱۸ میلیون یمنی نیازمند کمک‌های بشردوستانه فوری بودند. دو میلیون یمنی آواره شده اند، و ۱۹۰۳۹۲ نفر به کشورهای همسایه فرار کرده اند، و ۲۸۰۳۹۵ نفر در سرزمین خود در جست‌وجوی امنیت هستند. بنا به گزارش بی بی سی، یمن با ۵۰۰ هزار کودک دچار سوءتغذیه شدید، در خطر از دست دادن آینده خود است. در طی دو سال جنگ، خانه‌ها، بیمارستان‌ها، و مدارس بمباران و نابود شده اند. براساس اطلاعاتی که ملل متحد منتشر کرده، بیش از ۱۰ هزار نفر کشته و حداقل ۴۰ هزار نفر مجروح شده اند. بنا به گزارش «افه»، فائو (سازمان خواربار و کشاورزی ملل متحد) در سال ۲۰۱۷، پس از یک تحلیل کامل درباره شاخص‌های منفی، مانند وجود ۴۰,۲ میلیون انسان گرسنه‌ای که درگیری‌ها در خاورمیانه و شمال آفریقا به وجود آورده اند، هشدار داد. در سوریه و یمن، بین ۷۰ تا ۸۰ درصد جمعیت به کمک بشردوستانه وابسته اند، این در عراق حدود ۳۰ درصد، و در لیبیا ۲۰ درصد است. این ملموس‌ترین نتیجه ژئوپولتیک است که مخرج مشترک آن جنگ و سردمدار اصلی آن ایالات متحده است.

منبع: گرانما (ارگان کمیته مرکزی حزب کمونیست کوبا)

تارنگاشت عدالت